

Mylėk, lietuvi, tą brangią žemę...**Birutė Silevičienė**

Mano rankose – dar spautuvės dažais kvepianti Lietuvos kaimo rašytojų sąjungos narių antologija. Tai eilėraščiai, proza, publicistika. Ją išleido UAB „Dobilo leidykla“ Jonavoje 2016 m. Antologija skirta gimtajai žemei. Sudarytojas ir redaktorius - LKRS pirmininkas Kostas Fedaravičius. Knygos viršelį puošia Algirdo Butkevičiaus (Biržai) nuotrauka.

Knyga sudaro 156 puslapius, medžiagą atsiuntė 65 LKRS nariai.

„Lietuvos žemė yra pagrindinis šaltinis, teikiantis tikėjimą, meilę, viltį. Praradęs žemę, žmogus praranda ir laisvę. Tik gimtoji žemė išsaugo kiekvieno šaknis, gyvenimo būdą, kalbą, papročius ir tradicijas“.

Taip žemę vertina garbus redaktorius ir leidėjas K. Fedaravičius:

Sklėriškis

1. Čia karvės nesibadė,
Čia kiaulės nesiplovė –
Skambėjo kaip baladė
Man Sklėriškio tikrovė.

Čia margas vėjas pūtė,
Čia žiburiavo braškės.
Čia po lietaus, prie kūtės,
Žašų desantas taškės.

Agurko žalias vaisius,
Medum korėiai apakę –
Ant stogo įsitaisius
Katė mėnulį lakė.

Čia samtis atsilošęs,
Ketojosi kaliausė.
Kablėliavo puodą košės.

2. Šaltiniai gurgė gėlūs,
Starkų pilna palaukė.
Gervelė susivėlus
Beržyno kraują maukė.

Prie pirklių želė rūtos,
Palangėm blyško mėtos.
Gaisravo gėlės drūtos,
Bičių apkieminėtos.

Skrudzės nerimo dvaras,
Darbavosi be palto.
Su žvirbliu varnėno karas
Dėl inkilo iškelto...

Čia kormis trasą rausė –
Tik tiek po baltiaus liko.

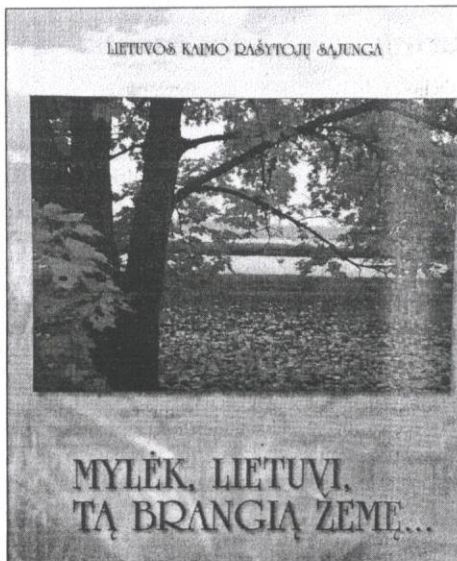
3. Nuo debesio lyg sosto
Lankų skaisybė matos.
Gegužio rankos glosto
Laukus, pilnus sveikatos.

Čia varlės koncertuoja –
Koncertai jų už dyka –
Čia žiedlapius sušluoja –
Po baltiaus gegužinio,
Kuris vėl mezga vaisių – – –
Velykinio kiaušinio.
Aš Sklėriškis ateisiu,
Nors laikas užia, verda –
Aš jo kartoju vardą.

4. Obels viršūnė žiba,
Per sodą šliaužia sraigė.
O pilnatis sargybą
Trumpiausią naktį baigė.

Ir Sklėriškis atvėrė
Plačiai duris ir langus.
Per daržą bėga svėrė,
Lig kojų nusirengus.

Čia Sklėriškis. Nuo seno,

LKRS antologijos viršelis

Man širdį apkabinęs,
Tarsi paveikslas meno
Muziejuje Tėvynės.

Jis man – vienui vienužis –
Visų žiedų gegužis.

Vaclovas Volkus iš Kėdainių eilėraštyje „Myliu“
sako:

Myliu savo gimtą žemę,
Iš kurios gyvybę semia
Mano plakanti širdis.
Myliu vasaros padangę,
Myliu žvaigždėtas naktis.
Myliu kaimo skambią dainą,
Kai jaunimas susieina
Paulioti vakarais.
Kada vyšnios sode žydi,
Kada rasos saulę lydi
Tyliai ošiančiais šilais.

Alfredas Naktinis antologijai atsiuntė eilėraščių-
dainų apie savo gimtąją Biržų žemę:

Biržai – mūsų kraštas
Biržai – senas mūsų miestas,
Radvilų šakos kartų.
Čia brangi gimtinė mūsų,
Skamba jis kilniu vardu.

Melsvas ežeras banguoja
Tarp žaliuojančių krantų.
Glaudžia Širvėna Agluona
Prie pilies stačių šlaitų.

Čia sena tvirtovė Biržų,
Gėlos upės, ežerai
Ir druskingi jų šaltiniai,
Žemės įgriuvų laukai.

Širdys gėrio prisipildo,
Vaikstant ežero krantais.
Radvilų dvasia čia sklando,
Kviečia žengti jų keliais.

Kur balta pilis senoji,
Mūsų čia gimtinė.
Biržų kraštas mylimiausias
Lietuvoj Tėvynėj.

Godumo ilgesys**Leonas Mitkus (Mažeikiai)**

Iš padilbų į ažuolą šakotą
Kasdien dirvų palaukėj
Nusenęs alksnis vis žiūrėjo
Purtėsi nuo vėjo

Kraustėsi iš proto
Ir šaukė kartu su vėju
Tiek erdvės
Kas davė jam
Ir dar tiek ploto
Nejaugi kaip žmogus
Jau ir gamta
Korumpuota?

Gimtinė mano**Irena Nagulevičienė (Jonava)**

Gimtinė mano –
rugio grūdo žemė
su užmiršto likimo šuliniais,
laukai ir kryžiai,
ir daina nuo seno,
įstrigusi krūtinėje giliai.
Gimtinė mano –
ašara ir džiaugsmas,
atodūsis, nurimęs šypsenoj,
čia ir viltis –
visų vilčių gražiausia,
lyg žingsnių aidas
pėdoj toj pačioj...

Prabangus gyvenimas**Vilija Kalvaitytė-Mickienė (Šiauliai)**

Koks prabangus gyvenimas,
Kai metai vis tolyn lapnoja.
Turtingi mes žilais plaukais,
Ir atmintis į smilkinį baksnėja.

Dabar jau prabangiai atrodome,
Raukšlių šešėliai veidą kloja.
Protežą naują įsistatome
Į taip seniai žalotą koją.

Koks nuostabus gyvenimas,
Pastoviai sau linksmai šnopuojau.
Jei šiandien man išaušo rytas,
Tai prabanga, nes dar gyvuojau.

Gimtinė**Jeronimas Šalčiūnas (Marijampolė)**

Gimtinė – tai pirmas žingsnelis
po ilgo supimo lopšy.
Tai – būsimas kūdikio kelias
dienų – nepatirtų – spūsty.

Gimtinė – tai pieva birželių,
žiedynų skraistė užtiesta.
Kur spaustos bekėlių pėdelės,
kur alksnio stogai ties brasta.

Gimtinė brangioji – tai šuolis
į vaikiško džiaugsmo piliis,
tai minkštas – mamos klotas - guolis!
Gimtinė sapne per naktis!

Tai – tiltas, išvedęs jaunystę,
kad ši nuo doros nenuklystų.

Širdį užlieja švelnus džiaugsmas, sklaidant šią LKRS antologiją. Tiek meilės, gėrio, įkvėpimo kilniems darbams atsinešta iš gimtinės žemės mielių kampelių. Kiekvienas poetas galėjo išsilieti į baltus popieriaus lapus: brangi, nepakartojama vaikystė, jaunystė bėgo pievomis, teikė gėlių žiedus, mokė mylėti gamtą, saugoti ją, dirbti žemę, auginti vaismedžius, daržoves, sėti grūdus ir laiku nuimti derlių, kad žiemą būtų ką valgyti. Didžiausia mokykla – darbščių tėvų namuose. Iš senolių, tėvų atsinešame meilė darbiui, taupumui, supratimą gyventi dorai ir sąžiningai. Tai atsispindi jūsų kūryboje.

Gyvenimas tęsiasi, nepraraskite tikėjimo, meilės ir vilties.

Visų kūrybą perskaičiau ir džiaugiuosi, kad turite svarų žodį, teisingą mintį ir mąstymo erdvę.
Būkite laimingi, mielieji, ir sveiki!